

Arrest

nr. 106 204 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. CRUTZEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt voor de eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger te zijn van Oeigoerse origine wonende te Almaty (Kazachstan). Uw problemen begonnen naar aanleiding van de mashrap die u organiseerde in het café dat u uitbaatte. De mashrap vond plaats op 19 september 2010. De mashrap is een oude Oeigoerse traditie, een culturele bijeenkomst waarbij wordt gezongen en instrumenten worden bespeeld. Tijdens die mashrap hingen foto's aan de muur en toonde u ook een video-opname over de gebeurtenissen

rond de Oeigoerse gemeenschap te Urumchi (China) een jaar voordien. De Oeigoerse gemeenschap werd er uitgemoord. Een aantal foto's had u zelf gemaakt. Andere foto's haalde u van het internet. Tijdens deze mashrap kwamen uw vrienden samen ter nagedachtenis van deze gebeurtenissen. Ook andere bezoekers waren aanwezig. In het totaal waren er ongeveer 18 personen aanwezig. Deze mashrap verliep goed maar reeds de volgende dag begonnen uw problemen. U keerde de volgende ochtend namelijk terug naar uw café om op te ruimen. In de voormiddag tussen 11 en 12 uur kwamen twee personen binnen die zich legitimeerden en u vroegen met hen mee te gaan en de foto's mee te nemen. U werd met de wagen gebracht naar de plaatselijke politieafdeling (GOVD) van Almaty. Bij de GOVD werden u vragen gesteld over de mashrap die u had georganiseerd. De autoriteiten vroegen u wat het doel was van de mashrap en waarom u schilderijen had opgehangen en een videofilm toonde. Op één van de foto's die u uithing stond R(...) K(...). U legde uit wie zij is. De autoriteiten vertelden u dat zij een terroriste is en u dat ook bent. U legde uit dat u een voorstander bent van de mashrap en dat u het had georganiseerd ter nagedachtenis van de gebeurtenissen in Urumchi. U werd uitgescholden en geboeid. U werd vastgemaakt aan een buis en één van de politiemedewerkers sloeg u nadat hij zijn hand had ingewikkeld. U werd door een andere politiemedewerker met een matrak op de benen geslagen. U werd geslagen met veel agressie. Wanneer u op de grond viel werd u terug opgetrokken en men bedreigde u dat u in de gevangenis zou belanden. U werd weggebracht naar een andere kamer met tralies en werd daar opgesloten. U mocht niet zitten in die kamer maar u moest voortdurend rondwandelen. U voelde de neiging om te gaan zitten aangezien u pijn had maar u mocht niet. U werd twee etmalen ofwel 48 uur vastgehouden in deze kamer en u werd bedreigd met een gevangenisstraf van vijf jaar. Men wou u veroordelen als extremist of separatist. U werd hierna teruggebracht naar de kamer waar u voordien had gezeten. De politiemedewerkers lieten u weten dat zij 4000 dollar losgeld wilden ontvangen. U belde uw vader, A(...) A(...), op en u vertelde hem dat u bij de GOVD was en hij u vrij moest kopen. U werd weer gebracht naar de andere kamer. Een tijdje later kwam een politiemedewerker met een telefoon. Op het scherm van de telefoon was hetzelfde nummer verschenen als het nummer dat u voordien had opgebeld. U belde uw vader terug op. Hij vertelde u dat hij voor het politiekantoor op u wachtte. U werd naar buiten begeleid –er werd u verteld niet te proberen weg te lopen anders zou u ergere problemen kennen- en u nam het geld aan. U liep het politiekantoor terug binnen en u werd opnieuw naar één van de kamers gebracht. Daar werd het geld geteld en vervolgens werd u terug naar buiten gebracht. Vervolgens, in de wagen, legde u alles uit aan uw vader. U vertelde hem dat u zonder reden werd geslagen. Uw vader werd boos. Hij bracht u naar huis waar u aankwam tussen 9 en 10 uur 's avonds. De volgende dag diende uw vader een schriftelijke klacht in bij het parket. Twee dagen later werd er bij u thuis een huiszoeking gehouden door de GOVD. Men vroeg u naar de video-opnames die u had getoond in het café en men vroeg u naar wat u nog had. U had nog een kleine vlag aan de muur hangen en u werd opnieuw aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor van Almaty. U werd vervolgens opnieuw gebracht naar dezelfde kamer. U werd aangemaand een document te tekenen. U weigerde en één van de politiemedewerkers ging achter u staan en overmeesterde u wanneer u wou opstaan. Een andere politiemedewerker kwam de andere ter hulp en u werd door hen beiden geslagen. Toen u op een bepaald ogenblik op de grond zat kreeg u een schop tegen de kaak en twee kiezen werden gebroken. U werd gedwongen -door middel van slagen- om het document te ondertekenen. Er werd een dossier geopend tegen u. U werd bij deze tweede vasthouding geholpen door een kennis van uw vader, die uw vrijlating regelde voor 1000 dollar. U weet niet wie deze persoon is. Uw vader regelde dat u aan de politie maandelijks 1500 dollar zou betalen opdat ze u met rust zouden laten na uw vrijlating.

De politie laat de Oeigoeren niet met rust. In plaats van de Oeigoerse gemeenschap te beschermen wordt zij afgeperst. In uw jeugd werd u samen met uw vrienden gefouilleerd op straat door een patrouille. Die dag werden voor u op de grond drugs gegooid en op die manier wilden de autoriteiten u afpersen. Eén van uw vrienden werd drie jaar geleden vermoord door een politieagent. Dit zijn voorbeelden die u aangaf ter illustratie van de situatie in Almaty ten opzichte van de Oeigoeren.

U vertrok op 30 september 2010 vanuit Almaty en reisde naar Moskou met de trein. U kwam aan in Moskou op 3 oktober 2010 en verbleef er tot 24 oktober 2010. U vertrok vervolgens opnieuw met de trein naar Litouwen via Brest. U kwam aan in Litouwen op 25 oktober 2010 en vertrok opnieuw de volgende dag met een minibus richting België. U kwam in België aan op 27 oktober 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

In Litouwen gaf u uw internationaal paspoort af aan uw smokkelaar. Hij gaf u hiervoor geen reden en u vroeg het paspoort ook niet terug. Ook uw echtgenote reisde naar België met een internationaal paspoort dat haar eind oktober-begin november 2010 werd uitgereikt. Ook zij legde dit paspoort niet neer. Zij gaf het paspoort na haar aankomst in België aan een kennis van haar vader.

Na uw vertrek uit Kazachstan (30 september 2010) ontving u een gerechtelijke convocatie. Uw echtgenote, A(...) M(...) (O.V. (...)), werd na uw vertrek twee maal door de politie bedreigd. Op 1 oktober 2010 kwamen namelijk twee politiemedewerkers naar uw woning om naar u te vragen. Uw

echtgenote antwoordde dat u uit het land was voor zaken. Er werd aan uw vrouw verteld dat u zich de volgende dag diende aan te melden op het politiekantoor. Indien u dit niet zou doen, zouden er gevolgen zijn. De volgende dag werd uw vrouw opnieuw bedreigd door diezelfde politieagent toen ze jullie kinderen afhaalde van de kleuterschool. Deze agent eiste dat u de beloofde som van 1500 dollar maandelijks zou betalen zoals overeengekomen ten tijde van uw tweede aanhouding. Uw vrouw keerde terug naar huis en belde haar ouders op. Haar ouders wilden niet dat zij alleen zou blijven in jullie appartement en kwamen haar ophalen. Ze vertrokken samen met jullie twee kinderen naar het huis van haar ouders.

In België nam u deel aan twee betogingen georganiseerd door de Oeigoerse gemeenschap. Eén betoging werd gehouden voor de Chinese ambassade. U werd ervan op de hoogte gebracht door kennissen. U nam ook deel aan een betoging in het centrum van Brussel. Deze betoging vond plaats in de winter en u werd ervan op de hoogte gebracht per sms. Binnen deze context nam u ook deel aan een conferentie van het Europees Parlement.

Ter staving van uw asielrelaas en dat van uw echtgenote werden de volgende documenten neergelegd: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de identiteitskaart en de geboortakte van uw echtgenote, de geboortaktes van uw kinderen A(...) A(...) (O.V. (...)) en E(...) A(...) (O.V. (...)), een fax van een attest uitgereikt door het Stedelijke Advocatencollege van Almaty ter bevestiging van het juridisch advies dat uw vader verkreeg, ditzelfde document in origineel (dd. 17.10.2012), een fax van een attest uitgereikt door het Internationaal Mensenrechtencentrum ter bevestiging van het juridisch advies dat uw vader verkreeg, het vernoemd document in origineel (dd. 25.10.2012), een kostennota van de tandarts, uw huwelijksakte, 3 arbeidsovereenkomsten van uw echtgenote (dd. 13.09.2012, 13.10.2012, 13.12.2012), een artikel over de repressie van de Chinese regering op de Oeigoeren en een artikel over de Chinese politiek (ten aanzien van de Oeigoeren) in Turkestan.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan om onderstaande redenen niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven.

Zelfs indien u toch vervolging/druk zou hebben ervaren omwille van uw steun aan het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren of omwille van uw louter Oeigoerse origine, zijn er verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten onderuit halen. Uw asielrelaas kenmerkt zich immers door tegenstrijdige en incoherente verklaringen, een gebrek aan kennis en een gebrek aan initiatief om essentiële informatie te bekomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kende naar aanleiding van de foto's die u ophing in uw café, die te maken hadden met de gebeurtenissen rond de Oeigoerse gemeenschap te Urumchi. Welnu, er werden verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote wat betreft uw activiteiten in uw café.

Zo verklaarde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal van 10 oktober 2012 dat u het café huurde en van plan was om het ooit te kopen (CGVS I, man, p. 4). Uw echtgenote daarentegen verklaarde tijdens het gehoor van 25 februari 2013 dat uw schoonvader en uzelf eigenaars waren van het café. Bovendien stond het café volgens haar ingeschreven op uw naam (CGVS II, vrouw, p. 8, 17). Uw echtgenote werd met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en verklaarde dat jullie een soort afbetalingsplan hadden. Jullie waren eigenaars maar moesten maandelijks een som aflossen waardoor, het café uiteindelijk zou worden opgekocht door uw schoonvader en uzelf, aldus haar verklaringen (CGVS II, vrouw, p. 17). Na confrontatie met de verklaringen van uw echtgenote als zou u eigenaar van het café zijn, bleef u erbij dat u het café huurde (CGVS II, man, p. 4). Met dit antwoord blijft de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw overeind staan, aangezien u deze tegenstrijdigheid nogmaals bevestigt. Door deze tegenstrijdige verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde beroepsactiviteiten in het café ondermijnd.

Tevens verklaarde u dat het café niet op officiële manier werd uitgebaat; u moest enkel de huur betalen en de rest werd geregeld door de eigenaar. Ook hadden jullie geen huurovereenkomst en bovendien betaalde u geen belastingen. Dat deed de eigenaar (CGVS II, man, p. 4). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie het café wel uitbaatten op officiële manier en hiervoor een vergunning hadden. Bovendien betaalden jullie ook belastingen (CGVS II, vrouw, p. 9). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige antwoorden, waarop u verklaarde dat het huurgeld werd betaald aan de kinderen van de eigenaar van het café die bij u langskwamen om het geld op te halen en dat steekpenningen werden betaald wanneer medewerkers van de administratie langskwamen (CGVS II, man, p. 4). Met deze verklaring bevestigt u nogmaals bovenstaande tegenstrijdigheid. De tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind staan waardoor de geloofwaardigheid van uw beroepsactiviteiten in het café verder wordt ondermijnd.

Bovendien waren ook uw verklaringen over de ligging van het café tegenstrijdig. U verklaarde tijdens het gehoor van 10 oktober 2012, voor het Commissariaat-generaal, dat het café gelegen is in de Belinskayastraat (CGVS I, man, p. 4). Uw echtgenote daarentegen verklaarde op het gehoor van 25 februari 2013 dat het café gelegen is in de Tislenkostraat (CGVS II, vrouw, p. 9). Hiermee geconfronteerd, antwoordde uw echtgenote dat Tislenkostraat en Belinskayastraat elkaar kruisen. U zou zich volgens haar van straatnaam vergist hebben aangezien het café op het kruispunt van deze twee straten ligt (CGVS II, vrouw, p. 17). Wanneer u, even later, op laatst vernoemd gehoor opnieuw werd gevraagd naar de ligging van het café, antwoordde u nu net als uw vrouw, dat het café gelegen is in de Tislenkostraat (CGVS II, man, p. 5). U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen tijdens uw gehoor van 10 oktober 2012, namelijk dat het café gelegen is in de Belinskayastraat (CGVS I, man, p. 4; CGVS II, man, p. 5). U herhaalde dat het café gelegen is in de Tislenkostraat. U werd dan gevraagd of Belinskaya en Tislenko twee verschillende namen zijn en u antwoordde hierop dat Tislenkostraat dezelfde straat als Belinskayastraat is maar de straatnaam werd veranderd. Hierna werd u geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote die had verklaard dat de twee straten elkaar kruisen (CGVS II, man, p. 5; CGVS II, vrouw, p. 17) waardoor het om twee verschillende straten gaat. U antwoordde dat het café inderdaad gelegen is op het kruispunt van deze twee straten en dat veel straatnamen zijn veranderd. Maar Tislenkostraat en Belinskayastraat liggen inderdaad gekruist, aldus uw verklaringen (CGVS II, man, p. 5). Welnu, uw antwoorden kunnen niet overtuigen aangezien u na confrontatie telkens uw voorgaande verklaringen tegensprak. De tegenstrijdigheden wat betreft de ligging van uw café blijven dan ook overeind staan.

Nog wat betreft het café dat u zou hebben uitgebaat, bleef uw echtgenote vaag over het tijdstip waarop u er was beginnen werken. U stelde dat u er was beginnen werken in het jaar 2005, ongeveer. U verklaarde ook dat u er in het totaal 2 à 3 of 3 jaar had gewerkt (CGVS I, man, p. 5; CGVS II, man, p. 3-4). Opmerkelijk genoeg kon uw echtgenote niet situeren wanneer u in het café was beginnen werken. Zij stelde zich dit niet meer te kunnen herinneren (CGVS II, vrouw, p. 8). Welnu, aangezien zij verklaarde dat jullie elkaar al ongeveer 11 à 12 jaar kennen, gezien het feit dat jullie trouwden -volgens jullie huwelijksakte- in juli 2005 en gezien het feit dat zij zelf een tijdje werkzaam was in het café in de periode van haar zwangerschap (eind 2009 - begin 2010) (CGVS II, vrouw, p. 8, 17), is het niet aannemelijk dat zij hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Zoals uiteengezet in bovenstaande paragrafen is het niet aannemelijk dat uw echtgenote en uzelf de manier waarop jullie het café uitbaatten en ook de ligging van het café niet eenduidig konden toelichten. Aangezien u uw ondernemingsactiviteiten niet aannemelijk wist te maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend. Dit wordt nog versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw aflegden over elementen die de kern van uw asielrelaas behelzen, namelijk uw verblijf in Urumchi in de zomer van 2009 of 2010 en het bezwarend materiaal dat tijdens de mashrap in uw café werd getoond, meer bepaald de foto's. Daarnaast legde u ook nog tegenstrijdige verklaringen af over het losgeld dat werd betaald bij uw tweede aanhouding op 25 september 2010.

U verklaarde op het gehoor van 10 oktober 2012 naar Urumchi (China) te zijn geweest en er foto's te hebben gemaakt die u later toonde tijdens de mashrap die u organiseerde (CGVS I, man, p. 10, 13). Echter, over uw verblijf in Urumchi waren uw verklaringen tegenstrijdig met die van uw vrouw. Toen uw echtgenote op het gehoor van 25 februari 2013 werd gevraagd waar u precies was geweest in China, verklaarde ze het niet te weten. Toen ze hierop specifiek werd gevraagd of u naar Urumchi was geweest, verklaarde ze dat dat misschien wel het geval was geweest ten tijde van uw reis naar China, maar dat zij er zelf nooit is geweest en er de steden dus niet kent (CGVS II, vrouw, p. 6, 7). Toen u werd gevraagd of uw echtgenote op de hoogte is dat u naar Urumchi was geweest, verklaarde u dat dat het geval is. Even later, toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw echtgenote niet op de

hoogte bleek te zijn van uw verblijf in Urumchi, verklaarde u dat u het niet weet waaraan u toevoegde dat u ten tijde van uw reis naar Urumchi nochtans al getrouwd was. U vervolgde dat u ook kaders en schilderijen meebracht uit Urumchi. U verklaarde voorts dat uw vrouw misschien een aantal zaken niet gezien heeft of dat ze het vergeten is omdat er sindsdien al heel wat tijd is verstreken (CGVS II, man, p. 2, 3). Deze uitleg kan niet overtuigen aangezien u eerst wel degelijk verklaarde dat uw echtgenote op de hoogte was van uw verblijf in Urumchi, waar u bovendien heel veel familieleden heeft wonen. U paste uw verklaringen na confrontatie gewoon aan waardoor vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook overeind blijft staan.

Hierbij aansluitend dient ook te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de oorsprong van de foto's van de gebeurtenissen rond de Oeigoerse gemeenschap in Urumchi, tegenstrijdig waren met die van uw vrouw. U verklaarde tijdens het gehoor van 10 oktober 2012 voor het Commissariaat-generaal dat u in Urumchi zelf foto's had gemaakt. Een deel van de foto's kwamen van het internet (CGVS I, man, p. 10, 13). Tijdens het gehoor van 25 februari 2013 verklaarde u opnieuw dat u in Urumchi foto's had gemaakt, namelijk, u maakte foto's van de ruïnes en van hoe uw landgenoten daar leven (CGVS II, man, p. 3). Toen uw echtgenote tijdens het gehoor van 25 februari 2013 tot drie keer toe werd gevraagd waar de desbetreffende foto's vandaan kwamen, bleef ze erbij dat deze foto's van het internet kwamen. Ze voegde hieraan toe dat er misschien ook foto's van kennissen bij waren, maar dat zij enkel op de hoogte was van foto's die van het internet kwamen. Geconfronteerd met uw verklaring als zou u zelf in Urumchi foto's hebben gemaakt, verklaarde uw echtgenote dat ze dat niet ontkende maar dat er veel informatie op het internet kan gevonden worden. Ook ging al haar aandacht naar haar pasgeborene waardoor ze verklaarde niet te weten wat rondom haar precies gebeurde (CGVS II, vrouw, p. 6-7). Welnu, aangezien de foto's van de gebeurtenissen rond de Oeigoerse gemeenschap die door politiemedewerkers in uw café werden aangetroffen, aan de basis liggen van uw verklaarde problemen die uzelf en uw gezin uit uw land van herkomst hebben doen vluchten, is het niet aannemelijk dat uw vrouw niet op de hoogte is dat u ook zelf foto's zou hebben gemaakt over de gebeurtenissen in Urumchi, noch is het aannemelijk dat zij niet weet dat u in Urumchi bent geweest. Bijgevolg blijven bovenstaande tegenstrijdigheden dan ook overeind staan.

Ook wat betreft het losgeld dat betaald werd na uw aanhouding van 25 september 2010, werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. Tijdens het gehoor van 10 oktober 2012 voor het Commissariaat-generaal verklaarde u toen te zijn vrijgekocht voor een som van 1000 dollar (CGVS I, man, p. 18). Tijdens uw gehoor van 25 februari 2013 verklaarde u dan weer dat er toen via kennissen werd geregeld dat er maandelijks 1500 dollar zou worden betaald. Toen u hierop werd gevraagd of er bij uw tweede aanhouding ooit een andere som buiten de 1500 dollar werd betaald, vernoemd of onderhandeld, antwoordde u dat dit niet het geval was. Hierna werd nogmaals dezelfde vraag gesteld. U antwoordde opnieuw dat er via kennissen werd onderhandeld dat u maandelijks 1500 dollar zou betalen. U voegde hieraan toe dat voor zover u het zich kan herinneren, u werd opgehaald en er vervolgens een bepaalde som werd betaald. Toen u hierop werd gevraagd over welke som u het heeft, ontkende u dit weer, waarop u het opnieuw had over het bedrag van 1500 dollar maandelijks. Geconfronteerd met uw verklaringen ten tijde van het gehoor van 10 oktober 2012 over de betaling van 1000 dollar via een kennis van uw vader, bevestigde u dat er inderdaad 1000 dollar werd betaald toen u de tweede keer werd meegenomen. U werd vervolgens gevraagd waarom u voordien over deze 1000 dollar niets wist te vertellen, waarop u antwoordde dat het ging over 1500 dollar (CGVS II, man, p. 6-7). Met dit antwoord bevestigt u bovenstaande tegenstrijdigheid waardoor deze dan ook overeind blijft staan. Wat betreft het losgeld bij uw tweede aanhouding kan er van u verwacht worden dat u éénduidige verklaringen aflegt daar het ook een element betreft dat de kern van uw asielrelaas raakt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

Over hoger vernoemd persoon die voor uw vrijlating zorgde ten tijde van uw tweede aanhouding wist u opmerkelijk genoeg niets te vertellen. U stelde weliswaar dat het een kennis van uw vader betrof maar u kende de naam van deze persoon niet. En u hebt zich hierover ook niet geïnformeerd, hieraan dacht u zelfs niet, aldus uw verklaringen. Ook naar de functie van deze persoon hebt u niet geïnformeerd (CGVS I, man, p. 18). Er mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige poging onderneemt om meer informatie te bekomen over de persoon die een cruciale rol heeft gespeeld in uw vrijlating. Te meer u de identiteit van deze persoon kunt te weten komen via uw vader waarmee u stelt nog regelmatig in contact te zijn (CGVS I, man, p. 4, 18).

Ook legde u vage verklaringen af over het tijdstip waarop uw echtgenote problemen zou gekend hebben in Kazachstan na uw vertrek. U wist deze problemen niet concreet te situeren in de tijd. Toen u werd gevraagd wanneer deze bedreigingen plaatsvonden stelde u dat u dit niet kon weten aangezien u

er niet bij was. Hierna stelde u dat deze plaatsvonden na uw vertrek maar u weet niet precies wanneer. U weet alleen dat uw vrouw na uw vertrek werd bezocht door de autoriteiten omdat ze u dat vertelde, maar u weet niet wanneer (CGVS I, man, p. 3). Het is echter niet aannemelijk dat uw vrouw u na haar aankomst in België hierover niet op de hoogte zou hebben gebracht.

Nog was u vaag over het tijdstip van de twee betogingen waaraan u deelnam in België. Zo kon u het tijdstip waarop de betoging aan de Chinese ambassade werd gehouden niet met zekerheid duiden. U stelde, tijdens het gehoor van 10 oktober 2012, dat deze betoging misschien zeven maanden geleden plaatsvond. Wanneer u werd gevraagd naar een concreter antwoord, antwoordde u dat de betoging dit jaar (2012) plaatsvond, waarna u stelde zich de datum niet meer te kunnen herinneren. Ook over het tijdstip waarop de andere betoging waaraan u deelnam plaatsvond bleef u vaag. U antwoordde dat dit moeilijk te zeggen valt, maar dat het in de winter was. U kon opnieuw geen preciezer tijdstip geven (CGVS I, man, p. 10-11). Welnu, aangezien u het tijdstip waarop deze betogingen plaatsvonden met moeite wist te herinneren, rijzen er dan ook twijfels over uw werkelijke deelname aan deze betogingen en uw verklaarde engagement voor de Oeigoerse gemeenschap in België.

Zulke tegenstrijdigheden en vaagheden zoals uiteengezet in bovenstaande paragrafen, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Bovendien legde u de Belgische asielinstanties geen overtuigend bewijs neer van de door u aangehaalde problemen. Nochtans kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u dit doet. U verklaarde immers dat uw vader na uw eerste arrestatie een schriftelijke klacht indiende bij het parket op 23 september 2010. Het is weinig aannemelijk dat uw vader, die zoveel moeite deed door naar een mensenrechtenorganisatie en een advocatenbureau te stappen waar hem werd aangeraden klacht in te dienen bij het parket, zelf geen kopie zou hebben gemaakt van de klacht die hij in naam van zijn zoon indiende bij het parket (CGVS I, man, p. 15, 16).

Toen u tijdens het gehoor van 10 oktober 2012 werd gevraagd naar de verdere evolutie van uw problemen sinds u uw land ontvluchtte, verklaarde u dat uw ouders u hadden verteld dat er een gerechtelijke convocatie was toegekomen op uw adres in Kazachstan. Uw ouders hadden u verteld dat u zich diende te begeven bij de rechtbank. U stelde het document echter niet bij zich te hebben. Wanneer u werd gevraagd of u had gevraagd aan uw ouders om u de convocatie op te sturen, antwoordde u merkwaardig genoeg hierover niet met hen te hebben gepraat (CGVS I, man, p. 9-10). Gezien het mogelijke belang van zo'n document ter staving van uw asielrelaas, is het opmerkelijk dat u hieraan zo weinig belang hebt geschonken. U verklaarde nochtans regelmatig in contact te zijn met uw ouders (CGVS I, man, p. 4).

Verder stelde u dat er een dossier tegen u werd geopend aangezien u werd gedwongen documenten te ondertekenen bij de politie waarin u bevestigde dat u deel zou uitmaken van een separatistische groepering (CGVS II, man, p. 8). U vertelde dat u binnen het kader van dit dossier de gerechtelijke convocatie waarvan hoger sprake ontving. Merkwaardig genoeg wisten noch u, noch uw echtgenote -buiten het ontvangen van de gerechtelijke convocatie- wat de huidige stand van zaken is in dit dossier (CGVS II, man, p. 8; CGVS II, vrouw, p. 16). Er mag nochtans verwacht worden dat u zich informeert over dit dossier dat tegen u werd geopend via uw (schoon)ouders of de kennis die u voordien hielp ten tijde van uw tweede aanhouding.

Tot slot, aangaande uw reisroute, stelde u vanuit Moskou te hebben gereisd met de trein en via Litouwen de Europese Unie te zijn binnengekomen. U reisde onder uw eigen identiteit met een internationaal paspoort en visum. U weet niet of u al dan niet met een Schengenvisum reisde, hoewel u verklaarde het visum te hebben gezien (CGVS I, man, p. 6). Gezien de strenge identiteitscontroles bij binnenkomst in de Schengenruimte waarbij de kans bestaat om grondig ondervraagd te worden over reisdocumenten en reisbedoelingen, is het weinig aannemelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van het visum waarmee u de Schengenruimte mocht betreden. Ook legde u het internationaal paspoort waarmee u reisde niet neer. U stelde namelijk dat u uw paspoort had achtergelaten bij de smokkelaar die u naar België bracht. Uw smokkelaar vertelde u dat u het paspoort moest afgeven maar u kon niet aangeven waarom (CGVS I, man, p. 5-6). Ook uw echtgenote verklaarde met een visum en geldig internationaal paspoort te hebben gereisd naar België. Ook zij legde haar internationaal paspoort niet neer. Uw vrouw stelde het paspoort te hebben terugbezorgd aan een kennis van haar vader bij haar aankomst in België. Haar internationaal paspoort zou momenteel in Almaty liggen. Zij kon evenwel niet aangeven waarom ze haar internationaal paspoort aan deze persoon diende af te geven. Ze kreeg te horen dat ze haar paspoort diende af te geven en dat heeft ze ook gedaan, aldus haar verklaringen (CGVS I, vrouw, p. 3; CGVS II, vrouw, p. 3-4). Hierdoor rijst het

vermoeden dat jullie jullie internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte gegevens met betrekking tot jullie visa, het moment en de wijze waarop jullie uit het land zijn vertrokken, verborgen te houden. Hierdoor wordt tevens uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Hierbij aansluitend zij ook nog opgemerkt dat uw echtgenote aangaf eind oktober of begin november 2010 een internationaal paspoort te hebben gekregen (CGVS II, vrouw, p. 3) oftewel nadat ze door haar autoriteiten thuis werd opgezocht, naar u werd gevraagd en hierbij werd bedreigd. Zij stelde namelijk begin oktober 2010 twee maal door de autoriteiten te zijn bedreigd (CGVS II, vrouw, p. 10-11). Het is echter weinig aannemelijk dat de autoriteiten die uw vrouw vervolgden omdat ze via haar naar u op zoek waren, haar even later een internationaal paspoort zouden uitreiken waarmee ze zomaar het land kon verlaten. Bovendien stelde zij haar officieel internationaal paspoort zelf te hebben afgehaald wat niet te rijmen valt met haar beweerde vrees voor de autoriteiten (CGVS II, vrouw, p. 3, 4, 10). Verder dient te worden opgemerkt dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie waarvan hoger sprake blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Kazachstan. De documenten die u neerlegde veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de identiteitskaart en de geboorteakte van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en de Belgische arbeidsovereenkomsten van uw echtgenote bevatten immers louter gegevens over uw identiteit, de identiteit van uw gezinsleden en gegevens over de tewerkstelling van uw echtgenote in België die hier niet betwist worden. Wat betreft het attest uitgereikt door het Stedelijke Advocatencollege van Almaty (dd. 17.10.2012) en het attest uitgereikt door het Internationaal Mensenrechtencentrum (dd. 25.10.2012), dient gesteld dat reeds met het blote oog te zien is dat deze documenten ingescande kleurenkopies zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat deze documenten dateren van 17 oktober 2012 en 25 oktober 2012 ofwel respectievelijk één en twee weken na uw gehoor van 10 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal terwijl uw vader zich volgens uw verklaringen reeds in september 2010 tot deze diensten zou hebben gewend. Bijgevolg rijst het vermoeden dat het hier om gesolliciteerde stukken gaat. De kostennota van de tandarts kan geen ander licht werpen op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas en verandert bijgevolg niets aan bovenstaande appreciatie aangezien deze in geen geval aantoon in welke omstandigheden u de letsels aan uw tanden opliep. Het artikel over de repressie van de Chinese regering tegen de Oeigoeren en het artikel over de Chinese politiek (ten aanzien van de Oeigoeren) in Turkestan, tonen in geen geval aan dat u persoonlijk problemen zou hebben gekend in de zin van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient nog toegevoegd te worden dat u stelde problemen te ondervinden bij het onthouden van data en namen (CGVS I, man, p. 3). De door u ingeroepen geheugenstoornissen kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen, aangezien u geen medisch en/of psychologisch attest neerlegde ter staving van deze geheugenstoornissen. Bovendien blijkt dat u gedetailleerde verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor uw echtgenote, A(...) M(...) (O.V. (...)), werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt als volgt voor de tweede verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger te zijn van Oeigoerse origine. U kende problemen ten gevolge van de problemen van uw echtgenoot A. R. (O.V. 6.713.212). Hij werd namelijk twee maal aangehouden, vastgehouden en geslagen door de GOVD van Almaty omwille van de mashrap die

hij organiseerde in zijn café ter nagedachtenis van de gebeurtenissen rond de Oeigoerse gemeenschap te Urumchi (China) een jaar voordien. De mashrap is een oude Oeigoerse traditie, een culturele bijeenkomst waarbij wordt gezongen en instrumenten worden bespeeld. Tijdens deze mashrap hing hij foto's op en toonde hij een video-opname van de gebeurtenissen te Urumchi. Uw echtgenoot werd bij beide arrestaties vrijgekocht. De eerste maal werd hij vrijgekocht voor een bedrag van 4000 dollar en de tweede maal onderhandelde uw schoonvader dat er maandelijks 1500 dollar zou betaald worden aan de politie opdat men zijn zoon met rust zou laten. Een kennis van uw schoonvader hielp hem hierbij. Na zijn vertrek naar België op 30 september 2010, werd u twee maal bedreigd door de autoriteiten. Op 1 oktober 2010 kwamen twee politiemedewerkers namelijk naar uw woning om naar uw echtgenoot te vragen. U antwoordde dat uw echtgenoot uit het land was voor zaken. Er werd u verteld dat hij zich diende aan te melden op het politiekantoor de volgende dag. Indien hij dit niet zou doen, zouden er gevolgen zijn. De volgende dag werd u opnieuw bedreigd door diezelfde politieagent toen u uw kinderen afhaalde van de kleuterschool. Deze agent eiste dat uw echtgenoot de beloofde som van 1500 dollar maandelijks zou betalen zoals overeengekomen ten tijde van zijn tweede aanhouding. U keerde terug naar huis en belde uw ouders op. Zij wilden niet dat u alleen zou blijven in uw appartement en kwamen u ophalen. Jullie vertrokken samen met uw twee kinderen naar het huis van uw ouders. U verliet Almaty op 29 november 2010 met de trein en reisde tot Moskou. U verliet Moskou eveneens met de trein op 3 december 2010. Vervolgens kwam u aan in Warschau vanwaar u op dezelfde dag met de bus richting België vertrok. U kwam in België aan op 5 december 2010 en diende een asielaanvraag in op 6 december 2010.

Ter staving van jullie asielrelaas werden de volgende documenten neergelegd; de identiteitskaart van uw echtgenoot en zijn rijbewijs, uw identiteitskaart en uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen A. A. (O.V. 6.734.779) en A.E. (O.V. 6.734.779), uw huwelijksakte, een fax van een attest uitgereikt door het Stedelijke Advocatencollege van Almaty ter bevestiging van het juridisch advies dat uw schoonvader, A. A., verkreeg, ditzelfde document in origineel, een fax van een attest uitgereikt door het Internationaal Mensenrechtencentrum ter bevestiging van het juridisch advies dat uw schoonvader verkreeg en net vernoemd document in origineel, 3 Belgische arbeidsovereenkomsten (13.09.2012, 13.10.2013, 13.12.2012), een artikel over de repressie van de Chinese regering tegen de Oeigoeren en een artikel over de Chinese politiek (ten aanzien van de Oeigoeren) in Turkestan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde feiten en motieven als uw echtgenoot A. R. (O.V. 6.713.212) (CGVS I, vrouw, p. 2; CGVS II, vrouw, p. 5). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat zijn verklaringen ongeloofwaardig bleken. Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen. De motivering van de beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te

staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die de onafhankelijkheid van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten en dat deze druk kan uitmonden in ernstigere problemen in zeer specifieke gevallen zoals bv. personen met een bijzonder profiel.

De verzoekende partij betwist deze informatie en verwijst naar stukken 11 en 12 (Refworld, "Kazachstan: traitement de la minorité ouïgoure", 1 juni 1998, www.unhcr.org/refworld/publisher,IRBC,KAZ,3ae6ab2514,0.html en "Encore un réfugié ouïghour risque d'être remis à la Chine par le Kazakhstan", <http://ouigour.over-blog.com>).

Zij meent dat uit deze artikels duidelijk blijkt dat de Oeigoeren wel degelijk te kampen hebben met zware problemen met de autoriteiten als zij in het openbaar de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van hun mensenrechten. Er zijn dus ook mensen die problemen kennen met de autoriteiten zonder dat zij een bijzonder profiel hebben.

De Raad stelt vast dat één van deze artikels dateert van 1998, en het andere louter betrekking heeft op een specifiek voorbeeld van een Chinese Oeigoer (dus zonder het Kazachse staatsburgerschap) die uitgeleverd werd aan China nadat hij asiel aanvraagde in Kazachstan.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, werd verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij twee niet-geanalyseerde artikels neerlegt.

Hoewel de informatiebundel (SRB) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partijen stellen weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald en niet volledig zijn, maar slagen er met een loutere verwijzing naar minder recente documenten niet in om toe te lichten waarom dit het geval zou zijn. Bovendien heeft één van de artikels geen betrekking op de situatie waarin verzoeker zich bevindt (*supra*, "Encore un réfugié ouïghour risque d'être remis à la Chine par le Kazakhstan", <http://ouigour.over-blog.com>). Het andere artikel (Refworld, "Kazachstan: traitement de la minorité ouïgoure", 1 juni 1998, www.unhcr.org/refworld/publisher,IRBC,KAZ,3ae6ab2514,0.html) haalt slechts een voorbeeld aan van

drie personen die in 1997 gearresteerd werden na een manifestatie. Deze informatie duidt niet op het bestaan van de vervolging louter vanwege iemands Oeigoerse origine in Kazachstan. De verzoekende partijen hebben bovendien hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken.

De Raad handhaaft het motief van de bestreden beslissing: *“Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan om onderstaande redenen niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven.*

Zelfs indien u toch vervolging/druk zou hebben ervaren omwille van uw steun aan het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren of omwille van uw louter Oeigoerse origine, zijn er verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten onderuit halen. Uw asielrelaas kenmerkt zich immers door tegenstrijdige en incoherente verklaringen, een gebrek aan kennis en een gebrek aan initiatief om essentiële informatie te bekomen.”

Verder betwisten de verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherente verklaringen en het aangevoerde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker.

De verzoekende partijen menen dat het normaal is dat mensen niet over alle details dezelfde verklaring hebben. Zo zullen er inderdaad kleine verschillen vastgesteld zijn tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw betreffende het café dat verzoeker uitbaatte. Deze details zijn echter niet van die aard dat zij het verhaal van verzoeker onaannemelijk maken.

Dat verzoeker problemen heeft gekend met de autoriteiten in zijn land van herkomst wordt aangetoond door de brief van een Kazachs advocaat waarvan de authenticiteit niet betwist wordt. De verzoekende partijen leggen ook een kostennota van de tandarts neer die duidelijk zou maken dat verzoeker verzorging voor zijn tanden nodig had in België omdat ze kapot werden geslagen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij ligt om de aannemelijkheid van het relaas aan te tonen. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De commissaris-generaal kwam aldus niet tot de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoeker louter op grond van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende het uitbaten van het café die verzoeker aanhaalt. Bovendien is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen *in concreto* de vaststellingen van de bestreden beslissing dienen te weerleggen om de aannemelijkheid van het relaas aan te tonen. Door op algemene wijze te stellen dat de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de uitbating van het café details zijn, weerleggen de verzoekende partijen dit motief niet. Het betreft immers één van de kernelementen uit het relaas van verzoeker.

Wat de brief van het stedelijke advocatencollege van Almaty betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijk document op zich niet voldoende is om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Deze brief is geschreven op vraag van de vader van verzoeker, heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Uit de brief blijkt daarenboven dat deze werd opgesteld op basis van de verklaringen van de vader van verzoeker die in september 2010 gesteld heeft dat zijn zoon onrechtmatig vervolgd, aangehouden en vervolgd werd door de politie en dat hij juridisch advies gekregen zou hebben.

Getuigschriften of verklaringen van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Het feit dat deze verklaringen neergeschreven werden door een derde verleent deze verklaringen geen bijkomende bewijswaarde.

Hetzelfde geldt voor de brief van het Internationaal Mensenrechtencentrum, waaruit blijkt dat de vader van verzoeker in september 2010 juridisch advies vroeg voor zijn zoon en aangeraden werd klacht in te dienen bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en juridische steun beloofd werd, maar waar niet uit blijkt dat verzoeker of zijn vader verdere initiatieven nam(en) in dat verband.

Ter zitting verklaren verzoekers dat bovenvermelde instanties wel getuigschriften afleveren, maar voor het overige niets doen. De Raad stelt vast dat dit de geringe bewijswaarde van de bovenvermelde documenten bevestigt daar deze documenten slechts een neerschrijven zijn van de verklaringen van de vader van verzoeker.

Terecht stelt de bestreden beslissing: *“Bovendien legde u de Belgische asielinstanties geen overtuigend bewijs neer van de door u aangehaalde problemen. Nochtans kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u dit doet. U verklaarde immers dat uw vader na uw eerste arrestatie een schriftelijke klacht indiende bij het parket op 23 september 2010. Het is weinig aannemelijk dat uw vader, die zoveel moeite deed door naar een mensenrechtenorganisatie en een advocatenbureau te stappen waar hem werd aangeraden klacht in te dienen bij het parket, zelf geen kopie zou hebben gemaakt van de klacht die hij in naam van zijn zoon indiende bij het parket (CGVS I, man, p. 15, 16).*

Toen u tijdens het gehoor van 10 oktober 2012 werd gevraagd naar de verdere evolutie van uw problemen sinds u uw land ontvluchtte, verklaarde u dat uw ouders u hadden verteld dat er een gerechtelijke convocatie was toegekomen op uw adres in Kazachstan. Uw ouders hadden u verteld dat u zich diende te begeven bij de rechtbank. U stelde het document echter niet bij zich te hebben. Wanneer u werd gevraagd of u had gevraagd aan uw ouders om u de convocatie op te sturen, antwoordde u merkwaardig genoeg hierover niet met hen te hebben gepraat (CGVS I, man, p. 9-10). Gezien het mogelijke belang van zo'n document ter staving van uw asielrelaas, is het opmerkelijk dat u hieraan zo weinig belang hebt geschonken. U verklaarde nochtans regelmatig in contact te zijn met uw ouders (CGVS I, man, p. 4).”

Wat de kostennota van de tandarts betreft, stelt de Raad vast dat het een factuur betreft waaruit alleen uit kan afgeleid worden dat verzoeker zich door een tandarts heeft laten behandelen. Er blijkt niet uit welke aandoeningen of letsels verzoeker zou hebben en dan ook geenszins dat zijn letsels verzoekenbaar zouden zijn of een aanwijzing zouden kunnen zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond. De verzoekende partijen kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van eerste verzoeker. Zij roept geen eigen motieven in.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de tweede verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

G. de MOFFARTS